

určen není, a postačilo, když uveřejněno bylo v Pražských Novinách, které v době té byly také úředním listem republiky. Uveřejnění žádaného od nich oznámení a vyzvání v čís. 226 ze dne 17. srpna 1919 likvidatoři také obstarali. Pokud § 2 cit. vlád. nař. předpisuje uveřejnění »vstupu do likvidace« také v Ústředním oznamovateli, jest na soudech (§§ 2 a 3 cit. nař.), aby vyhlášky, toho se týkající, předepsaným způsobem do Ústředního oznamovatele zasílaly.

Čís. 1240.

V řízení o zajištění důkazů, prováděném před zahájením rozepře, není místa pro vedlejší intervenci.

(Rozh. ze dne 18. října 1921, R I 1269/21.)

Česká banka navrhla proti firmě H. zajištění důkazů. Za jednání u okresního soudu v D. dostavil se zástupce firmy Sch., aniž by byl předvolán a navrhl, by firma Sch. byla připuštěna jako vedlejší intervenientka. Okresní soud návrhu vyhověl, rekursní soud jej zamítl. Důvody: Hlavním předpokladem, má-li vedlejší intervenient býti připuštěn, jest dle § 17 a násl. c. ř. s., aby mezi jinými osobami se vedl na soudě spor, ježto zákon vyhrazuje straně, je-li jako intervenient připuštěna, práva v řízení sporném. Ježto v případě, o nějž jde, spor dosud zahájen není, nebylo lze intervenienta připustiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Usnesení prvního soudu bylo protizákonné. Okresní soud v D. není soudem procesním, poněvadž se před ním spor mezi stranami nevede, nemohl tudíž o vedlejší intervenci vůbec rozhodovati. Tato může býti provedena pouze za sporu, ne protokolárním prohlášením, nýbrž doručením písemného podání sporným stranám, a soud může rozhodovati pouze o návrhu sporné strany na zamítnutí vedl. intervenience (§ 18 c. ř. s.). Není tudíž dán ani jediný z předpokladů §§ 17 a 18 c. ř. s. Firma Sch. nemohla platně účastniti se řízení, jehož předmětem bylo pouze zajištění důkazu, a není odůvodněna stížnost do usnesení, kterým byla z účasti vyloučena. Napadené usnesení je správné. Ustanovení §§ 18/4, 515 a 523 c. ř. s. nejsou na úkor napadenému usnesení, ježto šlo o zajištění důkazů, ne však o spor, předpokládaný § 18 c. ř. s.

Čís. 1241.

Nepřípustnost dovolacího rekursu ve sporech o rušenou držbu i pokud jde o otázky podružné, zejména o prozatimní opatření.

(Rozh. ze dne 18. října 1921, R I 1280/21.)

Současně se žalobou pro rušenou držbu domáhal se žalobce prozatimního opatření, jež soud první stolice povolil; rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y:

Vedle prvního odstavce § 528 c. ř. s. ve znění čl. VI. čís. 34 novely o úlevách pro soudy nejsou přípustny rekursy proti rozhodnutím soudu druhé stolice ve sporech pro rušenou držbu. Zákon, maje zde na mysli patrně dovolací rekursy do rozhodnutí rekursního soudu ve věci samé, nezmiňuje se o přípustnosti nebo nepřípustnosti dovolacích rekursu proti jiným usnesením soudu druhé stolice v řízení pro rušenou držbu, zejména pokud se tknou prozatímních opatření, povolených v tomto řízení. Uváží-li se však, že dle § 518 odstavec druhý c. ř. s. v řízení pro rušenou držbu jiným usnesením, než usnesení konečnému nelze odporevati samostatným rekuresem, nýbrž že rekursy do takovýchto usnesení, zejména do prozatímních opatření, vydaných za řízení, dlužno spojit s rekuresem do usnesení konečného; že tedy soud druhé stolice vyřizuje tyto vyhrazené rekursy společně s rekuresem podaným ve věci samé; o rekursu posléze naznačeném pak rozhoduje s konečnou platností; bylo by protismyslným, kdyby v řízení pro rušenou držbu byl vylučován rekurs ve věci samé, ale přípustněn dovolací rekurs do (současného) usnesení o otázkách vedlejších. Tyto úvahy vedou k důsledku, že také v tomto případě dovolací rekurs jest nepřipustným. Nevadí, že žalovaný proti předpisu § 518 odstavec druhý c. ř. s. podal samostatný rekurs do usnesení prvního soudu, jímž povoleno prozatímní opatření, a že soud rekursní, nedbaje tohoto zákonného ustanovení, neodmítl rekurs žalovaného, nýbrž věcně jej vyřídil, neboť zásada svrchu vyslovená, plynoucí ze samého zákona, platí všeobecně a nemůže býti libovůlně měněna nepravdělným postupem stran a soudů.

Čís. 1242.

Svěřil-li prodávatel v zastoupení kupitele dle čl. 344 obch. zák. dopravu zboží spediterovi, vzniká přímý závazek tohoto vůči kupiteli. Nedokáže-li spediter, že při zaslání zboží vynaložil péči řádného obchodníka, ručí kupiteli i za ušlý zisk. Zanedbání péče řádného obchodníka jest spatřovati v tom, že odevzdal spediter rychlozboží dráze k dopravě teprve několik dní po převzetí.

(Rozh. ze dne 18. října 1921, Rv I 239/21.)

Žalovaná zasílatelská firma J. H. v Praze přijala dne 26. ledna 1918 od firmy S. F. zásilku látek k dopravě jako rychlozboží žalující firmě v Hlinsku, odevzdala zboží dráze k dopravě dne 30. ledna 1918, zboží došlo do místa určení dne 1. února 1918 a při převzetí žalobkyní dne 4. února 1918 bylo shledáno, že neobsahuje látek, nýbrž bezcenné dřevo. Kupitelka domáhala se náhrady škody a ušlého zisku jednak na dráze, jednak na firmě J. H. Ohledně dráhy byla žaloba soudu všech tří stolic zamítnuta, ježto nebyl podán důkaz ve smyslu § 97 (2) čís. 4 žel. dopr. řádu. Pokud jde o žalovanou firmu J. H., vyhověl procesní soud první stolice žalobě v plném rozsahu. **D ů v o d y:** Firma J. H. jest v tomto případě zasílatelem ve smyslu čl. 379 obch. zák. Jako takový ručí dle čl. 380 obch. zák. za každou škodu, která zanedbáním péče řád-